

**François Regnault, «Passage de Koltès» a Nanterre
Amandiers. Les années Chéreau 1982-1990 (ed. Sylvie
de Nussac). Imprimerie Nationale, 1990. Traducció: TNC)**

Em penso que ell deia que no escrivia dues rèpliques de [la *Solitud*] el mateix dia, per tal d'adoptar, cada dia en què escrivia una rèplica, el punt de vista complet del personatge: un dia, el Dealer, l'endemà el Client. Cada rèplica dura diverses pàgines, excepte en l'acceleració final, com quan fallen els frens i es precipita la catàstrofe. [...]

Un únic buit, o forat: la mercaderia a intercanviar; una única relació: la del Dealer i el seu Client, del Client i el seu Dealer. I tot i així, en aquest estat naixent, en aquesta sonata, hi percebem tots els enigmes possibles que podrien donar lloc a unes relacions més complexes: de dominació, de flirteig (sexual), de discussió (filosòfica), de combat cos a cos, implicats en la simple transacció comercial.

De seguida Captem a l'estat pur el tema de l'intercanvi, essencial en qualsevol obra de Koltès [...]: «l'única frontera que existeix és la que hi ha entre el comprador i el venedor,

tot i que incerta, en posseir tots dos el desig i l'objecte del desig, forat i punxa a la vegada». Això va fins a l'oposició geomètrica assenyalada pel Client, que pretén anar d'un punt a un altre (amb la deriva del desig disfressada d'un pas decidit) i les desviacions que fa el Dealer per trobar-se enmig de la trajectòria del Client. El malentès, la mentida duren fins al final, fins a la fusió en l'objecte del desig finalment anomenat, anomenat tanmateix en una pregunta que tornaria a relançar el diàleg a l'infinit si la resposta no es trobés ja continguda en la pregunta mateixa, «Aleshores, quina arma?», i si el desig no estigués saciat en la seva mateixa alienació.